

Določen kandidat za podpredsednika

Občinska kandidacijska konferenca v Centru je v četrtek, 20. oktobra določila Stanislava Valanta za kandidata za podpredsednika skupščine občine Ljubljana Center. Dokončno bodo o njem odločali delegati vseh zborov občinske skupščine. Med možnimi kandidati za člana predsedstva SR Slovenije so dali delegati največ podpore Igorju Bavčarju in Živku Preglu.

Delegati so se odločali na podlagi opredelitev, mnenj in predlogov, ki so bili izraženi na temeljnih kandidacijskih konferencah v vseh dvanajstih krajevnih skupnostih in v 478 organizacijah združenega dela, ki predstavljajo 81 odstotkov vseh zaposlenih v občini.

Znano je, da kandidat za podpredsednika občinske skupščine na spomladanskih volitvah ni dobil potrebne večine v skupščinskih zbora in so zato morali ponoviti ves postopek. Evidentiranih je bilo 20 možnih kandidatov, vendar pa jih je samo osem pristalo na kandidaturu. To so bili Gregor Berkopec, Marko Gvardjančič, Marija Ana Klampfer, Franc

Križanič, Marija Marodič, Matjaž Miklavc, Gregor Miklič in Stanislav Valant.

Do rahlega zapleta je prišlo na začetku seje, ki se delegati niso strinjali s predloženim dnevnim redom. Obravnavali in sprejeli naj bi namreč tudi spremenjeni pravilnik o podeljevanju srebrnega priznanja OF. Delegati so ugotovili, da za sprejem pravilnika ni pristojna kandidacijska konferenca ampak občinska konferenca SZDL. Ker pa so bili na seji prisotni tudi vsi delegati občinske konference SZDL, so zadevo rešili tako, da je med odmorom kandidacijske konference zasela občinska konferenca SZDL in sprejela predloženi pravilnik.

Predsednik OK SZDL Janko Rednak je podal delegatom krajšo informacijo o aktualnih družbeno političnih dogajanjih v državi. Na vseh temeljnih kandidacijskih konferencah je bila izražena odločna podpora slovenskemu vodstvu in zahteva, naj naši delegati v organih federacije trdno zastopajo interese naše republike, ki pa niso samo naši, pač pa koristijo vsem narodom in narodnostim v Jugoslaviji. Podpora in zapiranje slovenskim predstavnikom se izraža tudi v številnih pismih in brzojavkah, ki prihajajo na sedeže različnih organizacij v občini, mestu in republiki, nekatera pa kar neposredno na zvezne organe.

Vse navedene zahteve, mnenja in predloge smo strnili na razširjeni skupni seji predsedstva občinske konference SZDL in občinskega odbora zveze borcev. Tam so sprejeli izjavo (objavljamo jo na 2. strani v celoti), v kateri so odločno podprli zahtevo po referendumu o sprejemu ustavnih dopolnil. Janko Rednak pa je ob tem opozoril, da imamo tudi v Ljubljani še vrsto nakopičenih težav in nerazrešenih problemov, ki se jih moramo lotiti z največjo resnostjo, če se želimo izogniti ne- ljubim razpletom.

Delegati so se ob koncu seznanili še z evidentiranimi možnimi kandidati za člana predsedstva SFRJ iz Slovenije. Ta naj bi prišel na izpraznjeno mesto po odhodu Staneta Dolanca. Poleg številnih možnih kandidatov iz različnih okoliš so predlagali, naj bi na listo uvrstili tudi Janka Smoleta, nekdanjega predsednika izvršnega sveta SRS in kasneje člana ZIS.

N. I.

Zaskrbljeni, vendar odločni

Občani KS Gradišče so naslovili skupščini in predsedstvu SRS, republiški konferenci SZDL, Centralnemu komiteju ZKS in zvezni konferenci SZDL naslednje pismo:

Občani krajevne skupnosti Gradišče, zbrani na današnjem zboru, smo zaskrbljeni ob naraščanju vnašanja razdora med narodi in narodnostmi v jugoslovanski skupnosti. Posebej zaskrbljujoči so pojavi razširjanja izmišljenih, lažnih vesti iz vrst najvišjih predstavnikov v državi in posameznih republikah ter avtonomnih pokrajinah in v nekaterih javnih glasilih (Politika, NIN, Jedinstvo), ki so povzročili in povzročajo naraščanje nacionalne nestrpnosti, kot se najbolj kaže na zloglasnih javnih zborovanjih pa tudi na foruh. Vse to objektivno ruši socialistično samoupravno naravnost Jugoslavije in dobre odnose med našimi narodi.

Posebno zaskrbljeni smo ob molku in celo pristajanju na takšen razvoj dogodkov pri organih v federaciji. Zaskrbljuje nas dejstvo, da vodstva ali njihovi predstavniki ob nebrzdanem obtoževanju posameznih predstavnikov in SR Slovenije poskušajo v javnosti prikazati, da le ti izražajo le svoja zasebna stališča, ne pa stališča slovenskega naroda in ljudstva Slovenije.

Odločno izjavljamo, da naši predstavniki (delegati v zvezni skupščini, predsednik CK ZKS, predsednik RK SZDL Slovenije in drugi) dosledno posredujejo, tako v ustavnih razpravah kot tudi ob obravnavi drugih vprašanj skupnega pomena, stališča, ki smo jih sprejeli v organizacijah SZDL in v zakonito izvoljeni Skupščini SRS.

Ob upravičenem protestu zoper take pojave, ki ogrožajo obstoj v Jajcu ustanovljene nove Jugoslavije, še vnaprej zahtevamo od naših predstavnikov odločno zavzemanje za sprejeta načelna stališča, ki edina omogočajo svobodni in demokratični razvoj in suverenost vsakega naroda in narodnosti in s tem vse Jugoslavije. Od organov federacije pa zahtevamo, da z vsemi političnimi in zakonitimi sredstvi preprečijo razraščanje duha nestrpnosti in sovraštva, ki smo mu na žalost priča v zadnjem času.

MILAN SIMIČ ODHAJA V ZASLUŽENI POKOJ

Od srbskega partizana do slovenskega ravnatelja

Milan Simič, rojen v Ražnju – Srbija, profesor pedagogike, geografije in zgodovine ter ravnatelj osnovne šole dr. Jožeta Potrča odhaja v zasluženi pokoj. Med nami je živel, delal in prehodil večji kos življenjske poti, zato je prav, da se od njega poslovimo tudi v našem občinskem glasilu.

Služba in vzgoja mladih je najplemenitejša oblika dela, ki zahteva veliko odgovornosti, strpnosti in ljubezni. Kako ste se kot Srb vključili v Slovenijo, kakšni so bili vaši občutki in kako vas je Slovenija sprejela?

V Slovenijo sem prišel kot 19 letni partizan – komandir čete. Kjerkoli sem bil, sem bil lepo sprejet. Vrata so mi bila povsod odprta. V času študija na VPS in FF, sem dobil vzpodbudo in pomoč in nikjer ni bilo ovir in sektašenja. Ko sem bil sprejet v službo in imenovan sedemkrat za ravnatelja šole, imenovan in voljen v razne organe DPO in druge organe, nikoli ni nihče vprašal, zakaj sprejeti prav Srba. Če znaš in hočeš delati, nihče ne vpraša odkod in cigav si, temveč kaj znaš in narediš. Vsi smo tu v Sloveniji enaki. Hudo, hudo me motijo odnosi drugih nosilcev politike in informacij, nezapiranje, sumničanje, napačno in krivo informiranje narodov o stanju v Sloveniji. Na splošno pa bi morali vsi dobro premisliti, kar rečemo in naredimo, ker nihče nima zgodovine in svoji večni lasti, ta pa ne bo tiha. Skratka vseh 43 let sem se v Sloveniji odlično počutil.

Pedagoško delo pomeni strnitev znanstvenih in človeških kvalitet. Kdaj ste začeli s poučevanjem in kaj vam pomeni učiteljski poklic?

Po demobilizaciji iz JLA sem začel s poučevanjem pred 32 leti na meščanski gimnaziji. Nato sem po končanem študiju na VPS poučeval na Šubičevi gimnaziji, na to na osnovni šoli Prežihov Voranc. Leta 1961 sem postal ravnatelj osnovne šole Poljane. Iskreno rečem učiteljski poklic visoko cenim, cenil sem pomen predmetov, ki sem jih poučeval, spoštoval in cenil sem zaupanje staršev in družbe, da lahko svobodno vzgajam in izobražujem državljane nove družbe. S seboj nisem varčeval. V nočnih urah sva z mojimi mentorjema prof. Pavlom Kunaverjem ure in ure presedela z učenci pri teleskopu. Ogledovali smo si ozvezdja. Veliko nedelj smo peljali naše učence v Škocjanske jame in drugim a vse brez posebnih nagrad in dnevnih.

V oddelkih, kjer sem bil razrednik, ponavljalci ni bilo. Že od nekdanj sem razumel pomen enotne – reformirane osnovne šole. Ko sem postal ravnatelj šole, sem sam sebi rekel, da sem dobil veliko zaupanje od družbe. Svoje delo sem vzel zelo resno in ves čas študiral tudi pedagogiko na II. stopnji in jo tudi uspešno končal.

Kot strokovnjak ste sodelovali pri zamisli in gradnji nove šole na Vodmatu ter po končani gradnji vodili opremljanje in organizacijo pouka po sodobnih pedagoških metodah. Kako ste uspeli in kakšni so bili rezultati vašega dela?

Rad se spominjam teh časov. Bilo je leta 1963, ko sem vodil gradnjo in opremljanje šole dr. Jožeta Potrča na Vodmatu. Po končani gradnji smo na podlagi temeljnih priprav začeli z uva-

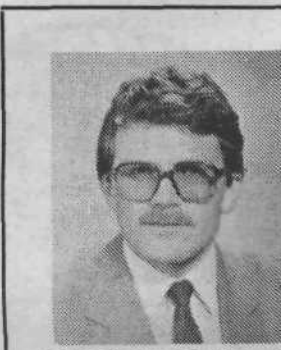
janjem določenih inovacij. Organizirali smo pouk v specializiranih predmetnih učilnicah z jasnim smotrom – kvalitetnejše delo na eksperimentih, demonstracijah, skupinskem in seminar-skem delu. Organizirali smo podaljšano bivanje – pomoč in varstvo učencem, dopolnilni in dodatni pouk ter razvili obsežne interese dejavnosti. Vse to je dvignilo zanimanje otrok in staršev in osip se je zmanjšal na 0,5 odstotka. Boljši so bili uspehi na srednjih šolah.

Na šoli smo skupno z Zavodom SR Slovenije za šolstvo, Pedagoškim inštitutom in drugimi proučevali: kabinetni pouk, podaljšano bivanje, celoletno malo šolo, petdnevni učni teden, celotni program angleškega jezika v 3. razredu, celodnevno šolo 3 leta, delo z učenci z učnimi in vedenjskimi težavami ter uvajali in proučevali razna nova učila. Učiteljski zbor je bil določen za eksperimentalno delo za hospitacije in nastope za vse kadrovske šole v Ljubljani. Veliko smo delali na pedagoški humanizaciji učiteljskega poklica.

Zaradi tega smo dobivali pedagoške delegacije iz SR Slovenije, Jugoslavije, Italije, Francije, Anglije, ZDA, Belgije, Danske, Švedske, iz obeh Nemčij, Poljske, Češke, SZ, Madžarske, Romunije, Japonske, Avstralije, Irana, Alžirije.

Se bi lahko naštevali strokovne in človeške rezultate Milana Simiča, saj je s svojim delom v bistvu dosegel tisto, kar je bilo na podlagi možnosti v stroki mogoče ustvariti. Pogumno je zagovarjal vsa napredna stališča na področju vzgoje in izobraževanja. Odlično je sodeloval tudi s krajevno skupnostjo in vsemi DPO Starega Vodmata. Prebivalci Vodmata se mu zahvaljujejo za veliko opravljeno delo in mu ob odhodu v pokoj želimo še mnogo zdravih in srečnih let.

LOJZE CEPUŠ

Stanislav Valant je magister ekonomskih znanosti in opravlja dolžnost podpredsednika poslovnega odbora Ljubljanske banke – Združene banke. Rojen je bil leta 1950 in po končanem visokošolskem študiju se je leta 1974 zaposlil v takrat Centrali Ljubljanske banke. V tej organizaciji je opravljal vrsto odgovornih zadolžitev. Med svojim službovanjem se je strokovno izpopolnjeval. Kljub obilici dela je našel čas za družbenopolitično delovanje. Med drugim je bil sekretar OO ZKS v LB-ZD I. Bil je tudi predsednik zbora delavcev. Sedaj pa je član republiškega sveta za družbenoekonomski razvoj in ekonomsko politiko in predsednik Društva ekonomistov v Ljubljani.

KS POLJANE, NJENI PROBLEMI IN NJEN PRAZNIK

Kako graditi mostove med ljudmi

»Glas krajanov nas vsekakor doseže, mi mu prisluhnemo, ga posredujemo naprej, a kaj ko so odmevi redki,« je med drugim dejal Blaž Matekovič, predsednik krajevnih konferenc SZDL na Poljanah, ko je bil govor o utripu krajevnih skupnosti, o njenih problemih, o razreševanju le-teh in o ljudeh, ki se vse prevečkrat potegnejo vase kot polži v svoje hišice, čeprav so časi takšni, da bi se morali večkrat dobivati skupaj. V slogi je namreč moč.

Krajevna skupnost naj bi bil pravi naslov za vse zadeve, ki zadevajo življenje v nekem kraju, četudi je tako raznolik in pester kakor so gosto naseljene Poljane. »Na eni strani imamo okroglih pet tisoč stalnih prebivalcev, ki se vse bolj starajo, na drugi pa reko več kot deset tisoč mladih, ki se vsak dan pretaka skozi naše šole, nimamo pa jim kaj nuditi,« so potožili v krajevni skupnosti, vendar je takoj sledil kanček optimizma, ker le računajo, da bo končno prišla na vrsto obljubljena mlečna restavracija v novi stavbi ob Poljanski. Z njo naj bi mladi dobili primeren prostor za zdrav obrok, za srečanja, za zaposlitev časa, ko sicer nimajo kam.

Računajo dalje na dalje na lokal v Domu upokoencev, ki še zdaj prazno zeva na ulico, a bi ga tako nujno potrebovali.

»Da ne omenjamo nove trgovine, po kateri krajanje že dolgo naravnost hrepenijo. Pritiskajo na nas, mi na delegate, delegati na pred,« je dodal Blaž Matekovič.

Vrsta problemov, tudi komunalni, se zadnje čase razrešujejo v stilu mačka miš, miš pšeničko, kajti denarja je po krajevnih skupnostih vse manj. Enako je z vplivom na razvoj, saj so tudi vreče sisov vse bolj mlahave.

»Mi smo naravnost tečni z delegatskimi vprašanji, a to dosti ne zaleže. Na ta način tudi podiramo mostove med ljudmi, ki jih mukoma ustvarjamo že desetletja,« je pripovedoval Blaž Matekovič, »občani se oglašajo, kadar so prizadeti. Kličejo, dvakrat, trikrat, a ko ugotovijo, da se nič ne premakne, odnehajo in nas odpišejo.«

Blaž Matekovič

Človek navadno trka na vrata zato, da bi se odprla. Če se ne, neha trkati.

»V krajevni skupnosti se še naprej trudimo, da bi navezovali stike med krajanje s raznovrstnimi srečanji, a kaj, ko se marsikaj

ustavi le pri predlogu, ker ni denarja.«

Taka so tradicionalna srečanja ob krajevnem prazniku, ko naj bi bila poudarjena skrb za starejše občane, katerih je vse več. Na Poljanah je na primer okrog 180 ljudi, starejših od osemdeset let. No, in te krajevna skupnost povabi vsako leto, medtem ko je letos že pod vprašanjem. Odpadlo je tudi srečanje pionirjev, ki so bili sicer povabljeni vsako leto. In to je škoda, kajti svet stoji na mladih in prav ti bi morali vedeti, kje je njihovo mesto, kaj počne krajevna skupnost, kam naj se kasneje obračajo z vprašanji, predlogi, opozorili.

»In čas krize je pravi čas, da bi bili ljudje več skupaj,« je dejal predsednik krajevnih SZDL, češ če so ljudje že revni, naj vsaj ne bodo odtujeni in naj se zavedajo, da v tem niso sami.

A odtujenost se širi kot bolezen. Na Poljanah sicer imajo socialno komisijo, ki je dokaj delovna, trkajo na vest ljudi, naj gojijo sosedske odnose, pozivajo šole, naj sodelujejo s krajem. Nekaj odmeva je, a to ni tisto, kar bi v krajevni skupnosti želeli tako, kakor se to dogaja ponekod na podeželju.

Ozadje je preveč črno, da bi se ljudje veselili življenja in si želeli, da bi bili več skupaj. Morda pa se nam bodo vremena le zjasnila. Upajmo, tudi upanje je nekaj, kar nas lahko združi.

ALBINA ADAMIČ

Tako kot vsako leto je praznovala tudi letos krajevna skupnost Poljane 13. oktobra svoj krajevni praznik. Ta dan so si izbrali v počastitev dogodka iz časov okupirane Ljubljane, ko so leta 1942 italijanski okupatorji ustrelili v Ulici Stare pravde 24 talcev kto povračilni ukrep za likvidacijo na smrt obsojenega bivšega bana dravske banovine dr. Marka Natlačenca. Že na predvečer praznika so imeli učenci osnovne šole Tone Tomšič glasbeno prireditev v šolski avli. Naslednji dan se je v kulturnem centru na Poljanah sestala skupščina delegatov, na kateri so podelili krajevna priznanja in podpisali listino o prijateljstvu s pobratnimi krajevnimi skupnostmi Sušak-Center z Reke ter Šentjanž, Krmelj in Trišče. Takoj po slovesni seji je bila pred spomenikom talcev spominska slovesnost. Objavljamo pogovor s predsednikom krajevnih konferenc SZDL Blažem Matekovičem.